

— Ето, ние тука живѣемъ, — ми каза той зарадванъ, че ме вижда у тѣхъ.

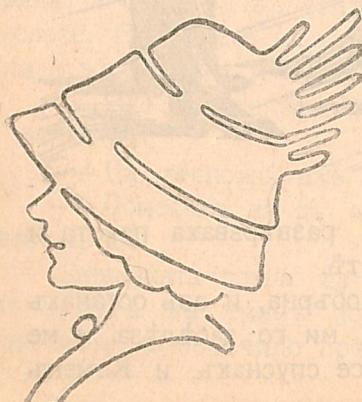
— Да, тука, и само двама съ него, — продѣлжи майка му. — Баща му го убиха въ войната. А съ него бѣхме добрѣ... Той бѣше продавачъ на плодове..., но сега... И бѣдната жена заплака. Азъ стиснахъ по силно ржцѣтъ на Камена, а той наведе очитъ си кѣмъ пода... Майка му добави:

— Не стига това, но бѣхъ и два мѣсеца болна, нищичко не можахъ да похвана. — Продадохме каквото имахме по-хубаво. Останали сме само съ тази машина за шевъ и съ тѣзи два стола. Не ще мога вече и Камена да уча въ училище. А колко е добъръ и колко обича учението. Бѣдното ми дѣте! Не мога нико да го нахраня добрѣ, нико да го облѣка, нико пѣкъ да му купя обувки и книги. Нѣмаме достатъчно свѣтлина, та ме е страхъ да не си поврѣди очитъ...

Ние се заприказваме съ Камена за утрѣшнитѣ уроци, а двѣтѣ майки продѣлшиха разговора за работата.

Когато си отивахме кѣмъ дома, изъ пѣтя, мама ми каза: «Виждашъ ли, Петко, тозг бѣдно момче, какъ е принудено да работи? А ти имашъ у дома всички удобства и пакъ учението ти е мжка. Ехъ, еднодневниятъ трудъ на това бѣдно дѣте струва повече отъ твоята едногодишна работа. На такива ученици трѣбва да се даватъ първите награди! Такива дѣца сѫ истински герои.

По Амилашъ.

Рисуваніе.

Нарисувайте тази глава съ шапката наведнѣжъ — т. е. безъ да дигате молива отъ книгата: като почнете, чакъ додѣ свѣршите.